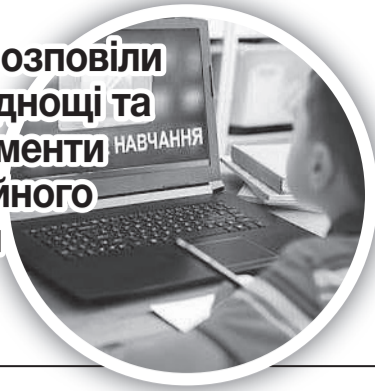

Переходимо на зимовий час: коли переводити годинники

Стор. 2

Вчителі розповіли про складності та цікаві моменти дистанційного навчання

Стор. 4

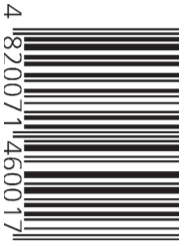
На чю честь перейменовані центральні вулиці Кременчука

Стор. 6

Гурт «ТІК» у Кременчуці:

«запалювали», збирали донати та посилали москалів

Стор. 7

Кременчуцький

ТелеграфЪ

www.telegraf.in.ua | 26 жовтня 2023 року | №5 (1230) | Не для продажу. Розповсюджується безкоштовно.

У Кременчуці разом із опаленням дадуть гарячу воду

Батареї почнуть теплішати з 30 жовтня

З 30 жовтня у багатоквартирні будинки кременчужан почнуть давати опалення. Відповідне рішення ухвалив виконком Кременчуцької міської ради. Про це повідомив кременчуцький міський голова Віталій Малецький

За його словами, завдяки теплій погоді вдалося відкласти початок опалювального сезону на два тижні, а, отже, і місто, і його мешканці змогли зекономити значні кошти.

Директор КП «Теплоенерго» Руслан Радченко розповів «Кременчуцькому Телеграфу», що

разом із опаленням на правий берег повернеться і гаряча вода.

На лівобережжі Кременчука запуск гарячого водопостачання відбуватиметься від альтернативних джерел генерації теплової енергії та запланований на п'ятницю, 27 жовтня.

Про це «Кременчуцький ТелеграфЪ» повідомила заступниця генерального директора ПОВПТТ «Полтаватеплоенерго» Наталія Макаруша.

— Проте, якщо дозволить технологічне обладнання, то ми готові

це зробити й раніше, — зазначила Наталія Макаруша.

Вона також зазначила, що, попри борги кременчужан, «Полтаватеплоенерго» готове запускати й опалення. Батареї в оселях мешканців лівобережжя почнуть нагріватися орієнтовно з 30 жовтня.

Тим часом, міський голова Віталій Малецький закликав мешканців багатоповерхівок надати доступ комунальникам до

теплових пунктів, а також перевірити у своїх квартирах батареї та клапани на них.

Дитячі садочки будуть із теплом раніше, їх почнуть підключати 25 жовтня.

— Нагадаю, що лікарні, які мають власні котельні, вже почали опалювати свої приміщення, — зазначив Малецький.

Володимир ДМИТРЕНКО

Кременчуцька станція переливання крові потребує донорів усіх груп

Кременчуцька станція переливання крові потребує донорів усіх груп крові. Особлива потреба в усіх негативних резус-факторах, а також в I (+) та III (+)

Якщо хочете стати донором, пам'ятайте:

- напередодні не можна їсти жирного, смаженого, копченого, соленого;
- за 48 годин до процедури не пити алкоголь;
- за дві години не палити.

На станції просять людей не приходити натщесерце, щоб не стало зле. Перед здачею крові можна пити чай, каву, негазовану воду, компот та їсти печиво.

Здати кров можна з понеділка до п'ятниці, з 8.00 до 13.00.

Адреса: **вулиця Івана Мазепи, 8**. З собою мати паспорт та ідентифікаційний код.

Детальна інформація за номером телефону: **067-326-26-62**.

Руслана ГОРГОЛА

Синам загиблого воїна подарували приставку Xbox

Синам загиблого старшого лейтенанта Олександра Неліпи Ярославу, Андрію та Назару подарували ігрову консоль Xbox

Пристрій хлопцям передали в Кременчуцькому ТЦК та СП від волонтера Олександра Бабенка та Марини Скляр. Про це повідомили на facebook-сторінці Кременчуцького ТЦК та СП 16 жовтня.

— Від себе хлопці передали новим друзям подарунки з символікою бригади, в якій служив їхній тато, — розповіли у ТЦК та СП.

Біля скверу ім. Бабаєва висадили липи

Працівники КП «Благоустрій Кременчука» на вулиці Ігоря Сердюка, біля скверу ім. Олега Бабаєва, висадили нові дерева

Як розповіли «ТЪ» у пресслужбі Кременчуцької міської ради, поряд зі сквером з'являться 10 нових лип. Планова висадка дерев розпочалася ще навесні цього року.

Зазначимо, що, згідно з тендерною документацією, КП «Благоустрій Кременчука» закупив 50 дерев липи дрібнолистої «Ранчо» по 7 490 грн за штуку.

Вероніка БІЛОДІД

Переходимо на зимовий час

Коли переводити годинники

В Україні переводять стрілки годинників на зимовий час традиційно останньої неділі жовтня. У 2023-му це буде 29 жовтня, о 4:00

Стрілки годинника слід перевести на одну годину назад.

Не забувайте, що більшість електронних пристроїв перейдуть на зимовий час самостійно, але механічні та не під'єднані до інтернету пристрої необхідно переводити вручну.

У процедури переходу на зимовий час є багато противників, але поки що Верховна Рада її не скасувала.

За словами медиків, перехід на зимовий час наш організм переносить краще, ніж на літній. Але все ж таки для нього це певний стрес, а отже, до переведення стрілок годинника краще готуватися заздалегідь.

За кілька днів до переведення стрілок годинника краще почати лягати спати раніше, хоча б на 15-20 хвилин. Це допоможе організму адаптуватися до нових умов.

Не можна перевтомлюватися. Краще відмовитись від надмірних фізичних навантажень, не затримуватись на роботі. По можливості необхідно дати організму відпочити.

Необхідно постаратися менше нервувати, якщо це можливо. Можна слухати розслаблювальну музику, пити трав'яні чаї.

Під час підготовки до переходу на зимовий час особливо важливо

дотримуватись правильного харчування. Краще відмовитись від алкоголю, вживання жирної їжі, пити більше води, їсти овочі та фрукти.

Не варто забувати і про правила, які є актуальними в будь-який інший час. Так, краще відмовитись від використання гаджетів перед сном, намагатися гуляти на свіжому повітрі і провітрювати приміщення

Залужний відзначив кременчужанина «Золотим хрестом»

«Золотий хрест» від Головнокомандувача Збройних Сил України Валерія Залужного отримав воїн із Кременчука Олександр Рудюк. У Донецькій області військовий разом із побратимами знешкодив диверсійно-розвідувальну групу зі снайпером

«Кременчуцькому Телеграфу» військовий розповів, що наприкінці травня вони з побратимами виїхали на позицію для запуску ударних дронів.

— Виїхали на позицію для запуску ударних дронів. Хлопців помітила диверсійна розвідувальна група. Приближенні мною була ліквідована ворожа ДРГ із 6 осіб, серед яких був один снайпер. Вчасно спрацювали, що вони навіть не побачили, звідки прилетіло. Всі мої залишили-

ся без ушкоджень, — лаконічно про свій подвиг розповів військовослужбовець із Кременчука Олександр Рудюк.

37-річний Олександр Рудюк має військовий досвід, на початку російсько-української війни (2014-2015 роки) був у складі 25 окремої повітрянодесантної бригади. Проїшов Червоний Ліман, Ольховатку та Краматорськ. Працював у правоохоронних органах, був командиром конвойної роти у Кременчуці. З початку повномасштабної війни

підтримував вагітну дружину, й коли на День Незалежності народилася донечка Аліса — приєднався до Державної прикордонної служби. За зразкове виконання військового та службового обов'язків, бездоганну службу у сфері охорони державного кордону Олександр Рудюк також нагороджений нагрудним знаком «Відмінний прикордонник».

ВОЇНИ СВІТЛА

Воїни Кременчуччини загинули, захищаючи Україну

Микола Гордієнко

Схилившись на коліно, 11 жовтня у селі Солошиному громада попрощалася із головним сержантом Збройних Сил України Миколою Гордієнком.

Народився Микола Борисович 8 серпня 1970 року в селищі Світлогірське. У 1987 році закінчив Світлогірську середню школу. У 1988-1990 рр. проходив строкову військову службу в збройних силах. У 1993 році закінчив Херсонське училище міліції МВС України, де здобув кваліфікацію юриста. Потім тривалий час працював у Кобеляцькому районному відділі Управління Міністерства внутрішніх справ України в Полтавській області — пройшов шлях від дільничного інспектора до оперуповноваженого, капітана міліції.

У 2015-2020 рр. перебував на військовій службі за контрактом у лавах Збройних Сил України. У 2016 році нагороджений відзнакою Президента України «За участь в антитерористичній операції», у 2017 році — медаллю «Захиснику Вітчизни».

21 квітня 2023 року був мобілізований на російсько-українську війну. 7 жовтня 2023 року вірний військовий присязі сапер розвідувального взводу стрілецького батальйону головного сержанта Збройних Сил України Микола Гордієнко загинув у районі населеного пункту Золота Нива Донецької області.

Руслан Кусєнков

На війні загинув військовий із Кременчука Руслан Анатолійович Кусєнков.

Руслана призвали на військову службу 26 лютого 2022 року. Він був капітаном.

11 жовтня 2023 року Руслан загинув під час виконання бойового завдання із захисту України від російських окупантів поблизу населеного пункту Катеринівка Донецької області.

Олександр Лабунський

На війні загинув 47-річний водій протитанкового взводу Олександр Лабунський.

Він народився 1 квітня 1976 року в Кременчуці. Працював і на сталеливарному заводі, і на вагонному, був чудовим зварювальником, дуже трудолюбивою людиною. Також ремонтував автомобілі.

Олександр до початку війни працював у Польщі, але в серпні 2022-го все покинув та повернувся до Кременчука, а наступного дня пішов до військомату.

Загинув Герой 12 жовтня під час виконання бойового завдання поблизу населеного пункту Калинове Куп'янського району Харківської області. В Олександра залишилися дружина, дорослий син і неповнолітня донька, а також старенькі батьки.

Сергій Павленко

Зупинилося серце військового, 40-річного молодшого сержанта Сергія Павленка, який отримав тяжкі поранення на донецькому напрямку.

Сергій Павленко народився 5 січня 1983 року у Світловодську. Після закінчення школи №2 здобув освіту оператора комп'ютерного набору у Світловодському ПТУ №5. Згодом навчався в Дніпродзержинському спортивному технікумі. З 2002 по 2004 рік пройшов військову службу. Працював зварювальником на Крюківському вагонобудівному заводі, пізніше — у будівельній організації Бердянська.

З 2017 до 2020 року служив за контрактом у Збройних Силах України. Обороняв східні території України під час початку російсько-української війни (АТО/ООС). Із перших днів повномасштабного вторгнення Сергій став на захист України. Під час бою на донецькому напрямку Сергій Павленко отримав важке поранення, внаслідок якого наступної ночі у госпіталі серце захисника зупинилося.

У полеглого воїна залишилися мати, дружина, донька та сестра. Сергій був єдиним чоловіком у родині.

Андрій Філінський

16 жовтня поблизу населеного пункту Вербова на запорізькому напрямку загинув військовослужбовець із Козельщинської громади Кременчуцького району Андрій Філінський.

Він виконував бойове завдання, коли потрапив під мінометний обстріл. «Солдат, водій розвідувальної роти, загинув як Герой, проявивши мужність і стійкість у бою за нашу Батьківщину!» — йдеться в повідомленні Козельщинської громади.

Геннадій Омельченко

Кременчуччина попрощалася з військовим Геннадієм Омельченком. 19 жовтня на центральній площі Семенівки відбулася траурна церемонія прощання з військовослужбовцем. Сержант резерву запасного взводу 33 запасної роти в/ч А 0216 помер під час лікування 8 жовтня в Одеській області.

Геннадій Іванович Омельченко народився 17 березня 1973 року в с. Бакумівка. Закінчив Заїчинську школу. У 1990-х рр. проходив строкову службу в лавах ЗСУ.

Тривалий час працював водієм. У липні 2023 р. Геннадій Іванович приєднався до лав супротиву російському окупанту. Він був сержантом резерву запасного взводу 33 запасної роти військової частини А0216.

Головна редакторка:

Ольга Мінчук

Верстка:

Анатолій Василенко

Газета є членом
Української асоціації видавців
періодичної преси

Е-mail відділу новин:
telegraf.in.ua@gmail.com

Адреса редакції
та видавця:

39600, Кременчук,
вул. Шевченка, 50а
Тел. (0536) 74-35-73
(068) 640-44-48

Номер (спільний випуск) підписано до друку 25.10.2023р.

Віддруковано у ТОВ «АСМІ» м. Полтава,
пр. Перспективний, 6, тел. (05322) 2-57-69

e-mail: tovsmi@mail.ru

Замовлення № 13057. Наклад 1000 прим.

Свідчення про реєстрацію серія ПЛ № 951-208ПР від 24.05.2011р.

Засновник — ПП С.В. Кулісов

Видавець — ПП «Видавничий дім «Приватна газета»

Відповідальність за зміст публікацій несе автор. Листування з читачами — на сторінках газети. Редакція може не поділяти думку автора публікації. Рукописи не повертаються. Використання матеріалів і новин «Кременчуцького Телеграфу» дозволяється тільки при письмовому дозволі редакції. Всі права захищені. За порушення авторських прав Законодавством передбачена відповідальність.

Родинам загиблих захисників вручили посмертні нагороди

Минулої середи, 18 жовтня, в Кременчуцькій районній військовій адміністрації вручили нагороди трьом родинам загиблих Героїв із Кременчука

Нагороди від імені Президента України передали **начальник Кременчуцької районної військової адміністрації Олег Леднік та т.в.о. начальника Кременчуцького районного ТЦК та СП підполковник Мирослав Волков.**

— **Хочу висловити вам найщиріші співчуття через те,** що ваші рідні загинули, захищаючи нашу Україну. І за дорученням Президента України хочемо вручити нагороди наших захисників, воїнів, на жаль, посмертно, — з цих слів Олег Леднік почав зустріч із родинами загиблих воїнів.

Першим державну нагороду вручили родині загиблого солдата **Сергія Вікторовича Литвиненка.** Указом Президента України № 310 від 30 травня 2023 року, за особисту мужність, самовіддані дії та героїзм, виявлені при захисті нашої країни, він був посмертно нагороджений орденом «За мужність» II ступеня.

Нагороду полеглого Героя отримували син Максим.

— **Він був справжнім Героєм,** людиною, яка завжди тримала слово та боролася за справедливість. Він ніколи й нізащо не потерпів би чогось несправедливого. Він був чесною і справедливою людиною. Справжнім Героєм, — сказав Максим про батька. Він додав, що батько ні з ким у родині не обговорював своє рішення йти захищати Україну в перші дні повномасштабного вторгнення рф, бо інакше вчинити просто не міг.

Нагороду від Президента України також вручили рідним сержанта **Володимира Олексійовича Гори.** Указом Президента України № 317 від 6 червня 2023 року, за особисту мужність, самовіддані дії та героїзм, виявлені при захисті нашої країни, він був посмертно нагороджений орденом «За мужність» II ступеня. Олег Леднік передав її одній із доньок загиблого Героя — Вірі.

Вона розповіла, що її батько був дуже щедрою та доброю людиною, любив та опікувався своєю родиною. Віра та друга донька загиблого захисника України, Людмила, зазначили, що

їхній батько вирішив йти на війну, не обговорюючи це ні з ким.

Бойову нагороду вручили також родині загиблого солдата **Сергія Олександровича Доногого.** Указом Президента України № 282 від 16 травня 2023 року, за особисту мужність, самовіддані дії та героїзм, виявлені при захисті нашої країни, він був посмертно нагороджений медаллю «Захиснику Вітчизни».

Нагороду полеглого героя отримували його дружина разом із маленьким сином та батько. Батька загиблого Героя розповів про сина:

— **Він був дуже добрий,** веселий, друзів у нього було багато. У 2015-му році був в АТО. Ніхто його не змушував, сам зібрався і пішов разом із братом. І тут теж — щойно війна почалася, він пішов добровільно захищати Україну, — розповів Олександр Федорович.

Дружина загиблого, тримаючи маленького сина на руках, додала до цих слів, що виховуватиме сина так, щоб він завжди пам'ятав свого батька та пишався ним.

Після вручення нагород Олег Леднік та Мирослав Волков заявили, що готові надавати будь-яку допомогу родинам загиблих Героїв, і що кременчужани будуть їх завжди пам'ятати.

Як повідомили у Кременчуцькому районному ТЦК та СП, напередодні, 17 жовтня, бойову нагороду вручили родині загиблого старшого лейтенанта **Дмитра Олександровича Ткаченка.** Указом Президента України № 270 від 10 травня 2023 року, за особисту мужність, самовіддані дії та героїзм, виявлені при захисті нашої країни, він був посмертно нагороджений орденом «За мужність» II ступеня.

Командир роти старший лейтенант Дмитро Ткаченко загинув під час виконання бойових завдань біля села Мирне Херсонської області 29 серпня 2022 року у 23-річному віці.

Віктор КРУК

У Кременчуці можуть зникнути автобусні маршрути 15-Б, 18 і 30

Ці та деякі інші міські автобусні маршрути планується підсилити тролейбусами з автономним ходом

Як розповів кременчуцький міський голова Віталій Малецький під час другого пленарного засідання позачергової XXII сесії міської ради 20 жовтня, перевізник, який обслуговує ці маршрути, іде, бо не може працювати в умовах недостатньої кількості платоспроможних пасажирів.

У майбутньому в Кременчуці планується запуск комунальних мініелектробусів на 20-30 пасажирів, адже є маршрути, за якими не вигідно пускати громадський транспорт великої місткості.

Крім того, для придбання 20 нових тролейбусів депутати ухвалили рішення про запозичення коштів. Щоб отримати 7,6 млн євро, Кременчуцька міська рада надасть Міністерству фінансів України місцеву гарантію повернення комунальним підприємством «Кременчуцьке тролейбусне управління імені Л.Я. Левітана» запозичених коштів.

— **Це важливий проєкт на наступні 5-10 років,** для заміни тих тролейбусів, які будуть поступово виводитися з експлуатації, щоб і далі працювати у режимі 50 одиниць на лінії, — зазначив кременчуцький міський голова Віталій Малецький.

Володимир ДМИТРЕНКО

У Кременчуці вранці планують вмикати вуличне освітлення

31 листопада у Кременчуці планують вмикати вранці вуличне освітлення. Про це повідомив міський голова Віталій Малецький на засіданні виконавчого комітету 19 жовтня

Крім того, на території Потоківського старостинського округу обіцяють встановити дистанційне управління вуличним освітленням. Це робиться задля того, щоб під час повітряних тривог місто мало можливість керувати освітленням на відстані, пояснив мер.

— **Фінансово 1,2 млн грн для міста — сума велика.** Але ми зараз додатково «Міськвітлу» кошти знайдемо, аби оплачувати вуличне освітлення, — розповів мер Кременчука.

Кременчуцька влада хоче взяти шкірвендиспансер на баланс міста

Депутати на наступній сесії Кременчуцької міської ради планують звернутися до Полтавської облради з проханням передати на баланс міста шкірвендиспансер. Кременчуцька влада хоче забрати медичний заклад на баланс міста

У грудні цього року Кременчуцький шкірвендиспансер закриють. Лікарів, які там працюють, планують прийняти в інші медичні заклади міста.

Наразі у диспансері працюють п'ять лікарів — жоден із них не працює на повну ставку. У закладі є одна медсестра, яка приїжджає з-під Полтави.

— **Пацієнти чекають на прийом тиждень,** а то і півтора, — сказала депутатка Наталія Погужельська.

За даними НСЗУ, з січня по червень 2023 року Кременчуцький диспансер заробив понад 3 млн грн. Грошові надходження по касі склали понад 321 тис. грн. За рік заклад сплачує комунальні послуги у розмірі 100 тис. грн.

Нагадаємо, раніше заступниця міського голови Кременчука Ольга Усанова зазначала, що місто зверталось до облради з пропозицією передати шкірвендиспансер на баланс нашого міста. Обласна рада відмовила.

Вероніка БІЛОДІД

Роледром із площі не прибрали – мер Кременчука не виконує рішення штабу оборони

Роледром на центральній площі Кременчука все ще не прибрали, хоча рішення штабу оборони Кременчуцького району про заборону на проведення масових заходів на площах міста було ухвалене майже одразу після ракетного удару 22 вересня

У понеділок, 23 жовтня, на ранковому брифінгу журналісти запитали начальника Кременчуцької районної військової адміністрації Олега Ледніка про причини невиконання цього рішення.

— **Це насамперед неповага до людей — жителів міста,** та до органів державного управління під час воєнного стану... Рішення штабу оборони мотивоване, зважене та обов'язкове до виконання. Воно було ухвалено колегіальним органом одногосно. За нього, зокрема, проголосував і секретар Кременчуцької

міської ради. Відповідальним за його виконання призначили Віталія Малецького, — відповів Олег Леднік.

Він також додав, що звернення РВА скеровано до прокуратури та національної поліції, щоб правоохоронні органи забезпечили виконання рішення Кременчуцького районного штабу оборони.

— **Щодо спекуляцій на тему встановлення новорічної ялинки — жодне рішення з цього приводу не ухвалювалося.** Питання проведення новорічних заходів поки що не обговорю-

валос. Втім, нагадую, що у Полтавській області діє заборона на проведення масових заходів у громадських місцях на відкритому просторі. Усі обмеження воєнного стану в області залишаються без змін — і

щодо комендантської години, і щодо світломаскування, і щодо продажу алкогольних напоїв, — пояснив начальник Кременчуцької РВА.

Віктор КРУК

СТАЛО ВІДОМО, ЩО...

...з 19 жовтня перший електронний рецепт можна отримати без візиту до лікаря. Раніше пацієнт міг отримати перший е-рецепт без візиту до лікаря лише за гострих чи хронічних захворювань. Тепер, навіть якщо пацієнт звертається до лікаря дистанційно вперше, лікар має право виписати е-рецепт на ліки без проведення особистого прийому пацієнта. Виняток – пацієнти, які проходять замісну підтримувальну терапію.

...волонтери з ГО «Всеукраїнський антикорупційний альянс» звертаються по допомогу. Волонтери з Кременчука допомагають нашим захисникам харчами, водою, ліками та сітками. Вони з великим проханням звертаються до кременчужан: попереду нас чекає зима та холоди. Нашим захисникам будуть потрібні протизастудні, знеболювальні та жарознижувальні ліки. До усіх небайдужих прохання допомогти! Телефон для звернення: **096-099-62-60.**

...дошкільний заклад №79 приєднають до дитячого садка №80. За інформацією пресслужби мерії, така оптимізація дошкільних закладів зумовлена тим, що зменшилась кількість дітей дошкільного віку у нашому місті. Приміщення дитсадка №79 передадуть на баланс ЗДО №80. Наразі дошкільний заклад №80 працює в режимі повного дня на базі дитячого садка №63 за адресою: **вул. Володимира Великого, 50.**

Про складнощі, смішні та цікаві моменти дистанційного навчання

«Кременчуцький ТелеграфЪ» розпитав кременчуцьких вчителів про дистанційну освіту — з якими складнощами вони стикалися, що нового довелося опанувати, які були смішні та цікаві моменти

Ірина Тупало, заступник директора з навчально-виховної роботи, вчитель початкових класів ліцею № 10 «Лінгвіст» розповіла, що найважчим у дистанційному навчанні було те, що наживо не бачили дітей і не контролювали сам процес навчання.

— Ми всі оволодівали різними платформами, програмами. Zoom, Meet — було все одно. Мені дуже сподобався прийом, коли Zoom сам ділить дітей на групи. Я задаю кількість дітей у групі, він їх ділить, і кожна цю групу відправляє в кімнати. У кожен групу я могла заходити, ми з ними спілкувалися, обговорювали, потім я йшла в інші групи, ці залишалися працювати. Потім знову виводила увесь клас на екран і працювали разом. Це подобалося і їм, і мені теж. Перший раз у дітей був такий шок від того, що вони забули, як одне з одним спілкуватися. Я захожу в групу, а там тиша, діти кажуть, що імена одного забували. Я їм підказую, щоб на екрані імена читали. Вони соромилися одне одного, навіть дівчата. Там, де хлопці з дівчатами — я взагалі мовчу. Їм не вистачало соціалізації. Але потім усе устаткувалося, ми зрозуміли, що можна і спілкуватися, і виходити за межі квартири, будинку.

Перші дні війни були незрозумілі та важкі. Але потім діти почали зустрічатися, ходити разом прогулюватися компаніями. У мене є група, де учні говорили, що їм допомагає в житті із того, що ми вивчили за минулий рік. І навіть коли вже були літні канікули, вони кожного дня кидали відео про техніку безпеки, як можна робити, як — ні. Дуже мені запам'яталося, коли діти, які минулий рік були за кордоном, у перші дні літа поверталися назад і знімали відео, починаючи з переходу кордону з Польщею. Їх не змушували батьки, але сидячи позаду у машині, вони говорили: «Я такий щасливий, що я в Україні!». Це малі діти, які лише третій клас закінчили! Чесно кажучи, я аж плакала.

— Як гадаєте, яка освіта якісніша — очна чи дистанційна?

— Я думаю, очна. У дистанційній має бути великий рівень самосвідомості як у дітей, так і у батьків. За півтора року дистанційного навчання, коли нам заважала повільна тривога, ми домовлялися і у вільний час виходили, довчивали. І якщо були вмотивовані діти та батьки, то купа серйозного матеріалу була вивчена дистанційно. А ті, хто не дуже вмотивований, ми зараз доганяємо з ними. Велика відповідальність саме на батьках була, що вони мусять контролювати дітей, щоб ті виконали домашні завдання.

Бувало й таке: пишемо контрольну роботу, включили камери, я дивлюся, повзе рука з підказкою, з листочком, уже задача розв'язана. Я не бачила реальної картини

знань дітей і батьків весь час просила: не допомагайте, ми ж не вступаємо в виш, нам бали не потрібні. А потрібні реальні результати роботи дитини, щоб я далі планувала, чи товктися на цьому матеріалі знову, чи можна далі продовжувати. От зараз даєш якусь роботу на п'ять хвилин тим дітям, яким допомагали, а вони перші два тижні очного навчання взагалі в шоці, дивляться по сторонах. А ні, мама ж не буде сидіти поряд. Але освітніх втрат, слава богу, я не бачу. Батьки нам зошити приносили для перевірки раз на тиждень. Мабуть, це і допомагало тримати «на плаву» навчання.

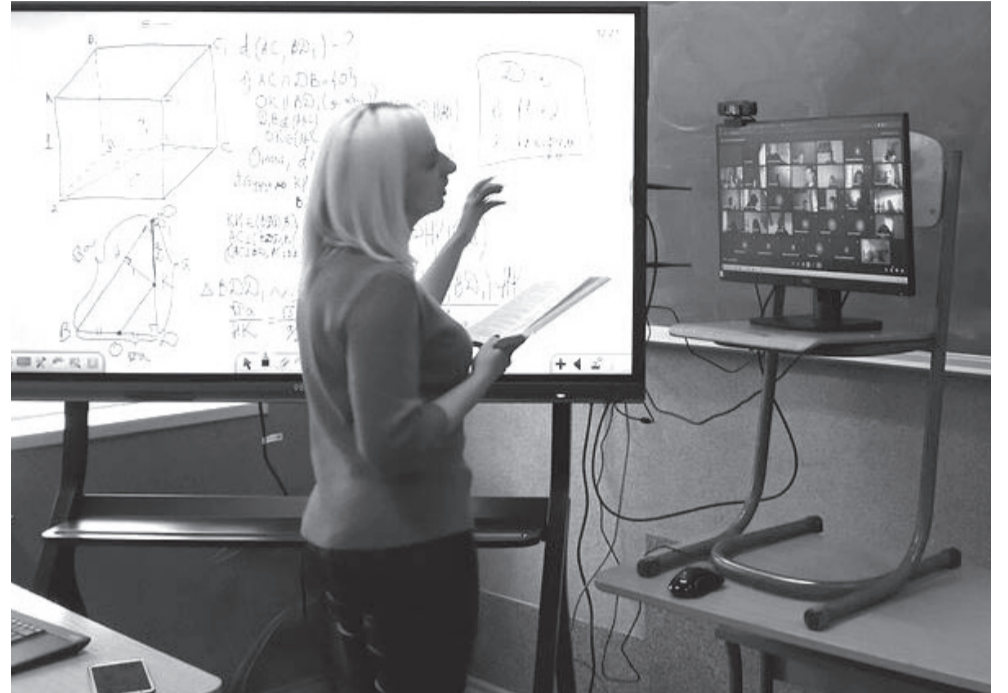
— Які, можливо, були смішні чи цікаві моменти, що запам'яталися в дистанційній освіті?

— Знаєте, що мені подобалося? Що діти навіть не забували, наприклад, що у когось день народження, і вітали одне одного, щойно включалися камери. Ми в кінці семестру проводили онлайн-концерти. Перед Новим роком вони демонстрували свої хобі. Це було так цікаво, вони так підготувалися — і презентації зробили, і плакати намалювали, дома на шафах повісили. Я давала їм доступ, щоб вони керували камерами. Багато дітей відкрилося в цей момент, показали, чим вони займалися. Хтось показав бальні танці, хтось співав. Одна дівчинка займається гімнастикою, то з батьками зняла про це відео. А один хлопчик каже: «У мене немає хобі, я тільки катаюся на велосипеді. Я зараз покажу, як я це роблю». Думаю: «Боже, зараз у квартирі буде їздити на велосипеді!» Аж вони з батьками зняли відео, як він у бабусі по степах, по полях ганяє, перескакує пагорби...

— Ви керуєте початковою освітою з вашим закладом. Як керівник ви бачите, з якими проблемами інші вчителі початкових класів стикаються під час дистанційної освіти?

— Дещо важко було на початку, поки ми організуємося, поки батьки й діти включаться. Але ми, вчителі, між собою спілкуємося, не сидимо кожен у своєму, як равлик закритий. Ми обмінюємося досвідом, отак дійшли до того, що зошити перевіряли наживо.

Свєнєнєя Білаш, викладач фізичного виховання науковою ліцею «Політ» розповідає, що коли розпочалося дистанційне навчання, найважчим було створити таку атмосферу, де діти почувалися б відкрито, розслаблено і довіркою. Потрібно було, щоб вони вмикали камери, вийшли із зони комфорту, оскільки у кожного свої життєві обставини, своє помешкання, все особисте. Тому створити комфортні умови роботи для всіх учнів було складно, але вдалося.

— Я використовувала різні онлайн-платформи та інструменти — WordWay, LearnUps, Powerpoint. За допомогою них створювала інтерактивні ігри для сюжетних уроків. Наприклад, усім відому гру «Монополію» я адаптувала до уроку фізкультури. У процесі цієї гри учні могли придбати відомі спортивні клуби, бренди спортивного одягу, спортивне харчування, але за умови виконання вправ загальної чи спеціальної фізичної підготовки (залежно від поставлених завдань на уроці).

Для мене урок фізичної культури — це щоразу натхнення, творчий політ. Кожен урок має свою атмосферність, тому він особливий. Іноді у дітей є такий настрій, що вони готові креативно виконувати вправи або займатися з нетрадиційним інвентарем.

Нетрадиційний інвентар — це робити вправи зі своїми котиками чи собачками. Наприклад, присідання з улюбленою твариною. Кумедно інколи виглядає використання підручних предметів (подушок чи іграшок) як інвентаря, а також нові вправи нейрорігмнастики, які координують роботу правої й лівої півкулі та розвивають взаємодію тіла та інтелекту.

— Я знаю, що ви потрапили до Книги рекордів України, бо провели велику кількість онлайн-занять. Як так сталося?

— Коли почалася повномасштабна війна, громадська організація JuniorS організувала чат у телеграмі й запропонувала долучитися вчителям фізичної культури з усієї України до проведення спільних онлайн-уроків. Я зареєструвалась, подала заявку, зі мною зв'язався координатор, ми склали графік проведення уроків з іншими вчителями. Зібралася команда однодумців, натхненних вчителів фізичної культури. З учителями були на зв'язку 24/7, тому що продумували сюжети, розподіляли, хто що проводити. Також долучали до роботи дітей, які продумували свої завдання, вправи. Перший мій урок був зі співачкою Ольгою Цибульською, потім із Мішель Андраде, зірковий урок у стилі спорт-шоу «Від холостячки до силачки» із Ксенією Мішиною та з іншими відомими особистостями.

Коли почалося літо, ми вели літній сезон за секціями. Були розділи хореографія, баскетбол, волейбол, воркаут, фрісбі. Я раз на тиждень проводила фітнес і дослудувалася до секції волейболу. На таких уроках було до ста дітей у конференції Zoom з прямою трансляцією на Ютуб. Цей проект об'єднував усю Україну; учнів молодшої, середньої та старшої школи. Це все було безкоштовно.

Ольга Суворова, вчитель української мови та літератури ліцею № 5 імені Т.Г. Шевченка, говорячи про складнощі дистанційного навчання, каже, що справжнім викликом було те, що зіштовхнутися з блекаутом, коли відсутність світла і поганий інтернет.

— З якими відмовкам від дітей, можливо, стикалися, коли вони мали підключатися?

— Це основна проблема всієї країни, що діти відмовляються вмикати камеру. Я не бачу в цьому нічого страшного, тому що ми інколи дивимося на цю проблему з одного боку, що це нібито неповага, значить, дитина нічим не займається у цей час.

Але інколи ми забуваємо про звичайні технічні негаразди. Окрім того, є психологічний бар'єр, вмикати камеру — це серйозна проблема, особливо серед підлітків, тому що діти бачать свої недоліки з обличчям, це їх лякає, і вони соромляться того, що вони це покажуть. Я з часом до цього стала ставитися зовсім по-іншому, якщо дитина активно працює на уроці. Буває таке, що погано працює інтернет, а коли вмикують камеру, інтернет працює краще, не гальмує програма.

— Були смішні, цікаві моменти, які запам'яталися?

— Коли велика сім'я, то діти розходяться по різних кімнатах. Дитина з п'ятого класу сиділа на кухні, бо в сім'ї троє дітей, інші кімнати зайняті. І тут старший брат заходить щось взяти в холодильник. Раз взяв, два. Воно ж все видно. Я вже кажу: «Так, я вже сама їсти хочу. Передай брату, нехай він хоч покаже, що зараз буде їсти, і передавай йому привіт». Брат мене почув, нахилився в камеру і привітався. Але ти розумієш, що дитині в цей час незручно, коли хтось ходить, заважає. Ніколи не можна на уроках згадувати про тваринку, бо треба розуміти, яка буде реакція. Усі починають показувати в камеру своїх тваринку, треба ж усім увагу приділити, тож урок гальмується на якийсь час.

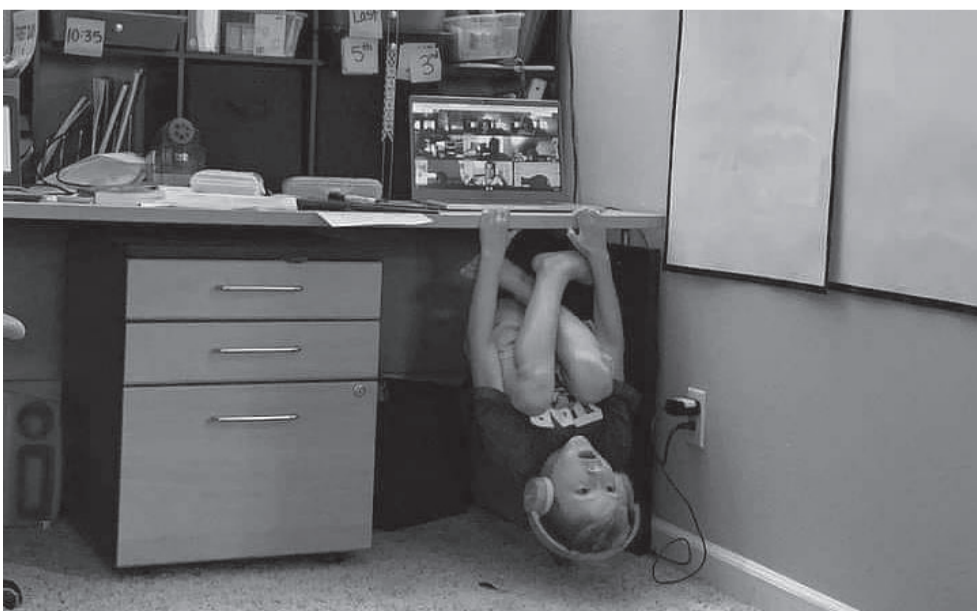
— Як ви контролюєте, чи діти не списують на контрольних роботах?

— Майстерність вчителя скласти завдання таким чином, щоб якщо дитина навіть і буде намагатися списувати, щоб вона в цей момент ще і вчилася. Треба не давати тести у жодному разі, які знаходяться в інтернеті, щоб не було конкретних відповідей, а складати їх самостійно. Таким чином дитина вже буде читати інформацію, і поки вона її прочитає, щось дізнається, а потім тільки дасть відповідь. Якщо дитина знає, де і як знайти інформацію, в цей час відбувається навчальний процес. Гірша ситуація, коли цим займаються не діти, а батьки.

— Як гадаєте, яка освіта якісніша — очна чи дистанційна?

— Очна якісніша. Під час очного навчання я бачу, як діти працюють, коли біля дошки знаходяться. Окрім того, колективна робота завжди має позитивні моменти. Ситуація успіху, яка створюється в класі, коли у когось виходить, а всі інші підтягуються до цього, теж спрацьовує.

Катерина ТУРУБАРА

Це історія десятих жінок, які через війну залишилися без підтримки та взяли на власні плечі своїй чоловічі справи та обов'язки.

«Я – дружина військового»

Це історія десятих чоловіків, яким стало сили залишити власний дім та сім'ю, аби виборювати нашу Перемогу.

З синами, що залишилися без татового плеча

Історія Марії Хорольської, яка втратила чоловіка у війні

Марія Хорольська (32 роки) втратила свого чоловіка Андрія у російсько-українській війні майже рік тому — 14 грудня 2022 року. Окрім дружини, у чоловіка залишилися два сини — Гліб і Дамір — та батьки. Нині Марія увесь свій час присвячує вихованню дітей

Андрію було 32-роки, працював поліціантом і захоплювався футболом. У 2015 році він брав участь в АТО.

— **Він мріяв — «війна, воювати».** Він взагалі такий — за справедливість, за правду. Захистити бідних і ображених людей. Дуже добра людина, я таких добрих людей ще не зустрічала. Мені пощастило, — розповідає Марія. — Цю рису характеру чоловік проявляв як у житті, так і на роботі — «допомагав бабусям, дідусям. Зняти котика з дерева — добра душа.

Початок повномасштабної війни

На початку великої війни росії проти України Андрій працював у Польщі. Марія каже, що у той момент чоловік одразу захотів повернутися додому, щоб знову захищати Україну.

— **Коли почалось повномасштабне вторгнення,** ми з ним одразу зв'язались. Ніхто не розумів — чи виїжджати, чи приїжджати. І я йому кажу: «Ні, не їдь ти, приїдемо ми». І ми з синами, Глібом та Даміром, виїхали через тиждень після повномасштабного вторгнення до Польщі. Якби ми не виїхали, він повернувся б одразу, — розповідає дружина загиблого.

Андрій у вільний від роботи час допомагав українським біженцям на кордоні з Польщею. Але вже у травні минулого року чоловік повернувся до України. З собою тоді Андрій привіз гуманітарну допомогу.

Подружнє життя

Марія та Андрій — двічі одружені. Свою пару Марія описала, як емоційну, у якій не було золоті середини.

— **Якщо ми сварились,** то це жахіття було, тікайте хто куди, — з посмішкою згадує Марія і додає: — А якщо все добре, то все добре.

Найяскравішим моментом у подружньому житті вона називає пропозицію руки й серця від Андрія.

— **Ми поїхали на ринок,** щось купувати для побуту. А я була без настрою, і він мені каже: «Ну ти обирай, а я на пару хвилинок відійду». Потім повернувся і каже: «Пішли каву пити». Взяли каву, підійшли до під'їзду. А там ще бабусі сиділи. Я беру каву, а він до мене повертається і каже: «Виходь за мене». виявилось, що він тоді бігав за каблучкою. І я стою з кавою і дві бабці такі: «Да, кажи, да», — згадує Марія.

За місяць після весілля Андрій поїхав працювати за кордон. Подружжя через деякий час розійшлося, але з початку повномасштабного вторгнення Андрій знову освідчився Марії й жінка погодилась, як і вперше.

Побралася пара в жовтні 2022 року.

«Я живий» — все, і більше нічого не треба чути»

Поки Андрій був на передовій, подружжя підтримувало зв'язок у кількох месенджерах.

— **Завжди зникав зв'язок — у Viber гірше,** у Сигналі краще — переходимо туди. У Сигналі погано, переходимо у Messenger. І по всіх месенджерах надсилали один одному повідомлення. Де приходило, там і починали спілкування. Це було важко, — каже Марія.

Жінка починала хвилюватись вже після того, як Андрій не виходив на зв'язок по 3-4 години. Тоді вона писала побратимам.

— **Це дуже важко,** коли ти писала і не отримувала відповіді. «Я живий» — все, і більше нічого не треба. Це головне, чого ти чекаєш.

Вже у лавах ЗСУ чоловік проходив навчання в Британії на стрільця.

— **Андрій отримав там нагороду як найкращий стрілець.** Він мені розповідав: «Бруд, поле, натягнуті такі дрони і я повзу по цьому полю і думаю: «Що я тут роблю?» А потім каже: «Коли отримав медаль, то зрозумів, що я тут роблю»... Приємно було всій родині, це варто поваги. Є три світлини, які він брав на фронт, і хлопці мені повернули його речі. Я знайшла ці фотокартки — тут діти та наше весілля.

Розподіл обов'язків у сім'ї

Зі смертю Андрія усі обов'язки, які були розподілені між подружжям, лягли на плечі Марії.

— **Розподілом обов'язків займалась я.** Він такий більш спокійний. Дітьми також займалась я, бо він працював по Україні, а потім за кордоном. Він гроші заробляв, а все інше робила я, — каже жінка.

Ще до війни Марія та Андрій мріяли придбати будинок. Пошук ідеального для подружжя варіанту тривав кілька років. Уже коли Андрій був на передовій, їм вдалося знайти будинок мрії, який влаштував обох. Проте придбати його разом подружжю так і не судилося.

— **Це відклалося на певний час,** і я ще думала: «Нащо мені потрібен будинок». Думала, що не справлюсь — жінка, двох дітей. Тяжко... Але потім я таки його купила і наразі проживаю в цьому будинку. І це була наша мрія, і хоч сама, але я прийшла до неї. Я думаю, що там він задоволений, — каже Марія.

Дітей жінці допомагають виховувати її батьки та батьки Андрія.

— **Виховуємо дружно.** Без їхньої допомоги я б не впоралась. Важко, важко одній, — додає Марія. Жінка каже, що після втрати Андрія у її житті виникло багато складнощів, насамперед — психологічних.

— **Зрозуміти,** що вже немає. Зрозуміти і пояснити, чому це так, що дійсно це так. І на це потрібен час, бо, я так думаю, що я досі не зрозуміла, що відбулося. Мені інколи здається, що він за кордоном працює, тому не виходить на зв'язок, і я його не бачу.

Діти питають... Виховання дітей — у нас два хлопчики, то їм потрібен тато, бавитись у футбол, чоловіче спілкування. Це дуже складно. І коли молодший син питає: «Та коли ж вже тато приїде з роботи? Я спочатку казала: «Не може, не може, він дуже зайнятий». А потім я йому сказала, що тата позовав Боженька до себе в армію і тато пішов — Боженька без нього ніяк не впоратеться. Тому тато дуже зайнятий, але він нас бачить із хмаринки. Ось це — найважче для матері.

«Не потрібно ставити таких питань»

Марія дала поради суспільству та для жінок, у яких чоловіки воюють на фронті.

— **По-перше,** не сваритись, це однозначно, — радить Марія жінкам. — Я там сварились через деякі причини, навіть коли чоловік був на передовій, про що я наразі жалкую. Триматися, вірити, вірити у нього, це найголовніше, підтримувати. Коли чоловік був на передовій, то я завжди плакала, а він мені казав: «Ну чого ти плачеш?» Тобто не я його підтримувала, а він мене. Вірити у свого коханого і допомагати фронту.

Деколи люди не розуміють, як правильно говорити з жінками, у яких чоловіки або перебувають на передовій, або загинули у війні, так, щоб не завдати більшої психологічної шкоди.

— **Оточення питань «Як ти?»** більше не ставити — тому що я не можу відповісти. Спочатку ти відповідала «погано», а зараз відповідаєш, що «добре». Але відповідаєш, бо мусиш щось відповісти, ти ж не можеш промовчати. Не потрібно ставити таких питань: «Як ти?», «Ти пережила?» Коли людина буде готова розмовляти, вона сама почне розмову. Допомогати потрібно фронту...

Вероніка БІЛОДІД

Відеоінтерв'ю проекту «Я – дружина військового» з Марією Хорольською – дивіться на нашому ютуб-каналі за посиланням:

Нові назви вулиць Кременчука

На чю честь перейменували центральні вулиці міста

Кременчуцькі вулиці перейменовують, позбуваючись свого радянського та імперського минулого. На мапах та адресних покажчиках з'являються нові назви

Ми нарахували, що загалом з початку декомунізації у Кременчуці з'явилося понад 200 нових імен та назв, присвячених певним подіям. Частина з них перейменували у 2016 році. З початком повномасштабної війни на нас чекало друге «велике перейменування»

Серед нових прізвищ є відомі імена, знайомі кожному українцю. Є кременчужани, які вже ніколи не пройдуть вулицями рідного міста: їх забрала війна.

Є прізвища тих, хто робив наше місто кращим або має кременчуцьке коріння та став відомим на весь світ. Є відомі історичні постаті та події. А є українці, що були вбиті, ув'язнені, закатовані радянською владою і надовго викреслені з історії. І про них знають далеко не всі.

Ми «пройшлися» перейменованими вулицями та зібрали їх до купи. І тепер по кожному району міста розповімо про ці імена.

Вул. Старшого лейтенанта Кагала

(колишня Першотравнева, від вул. Небесної сотні до залізничного вокзалу)

Кременчуцький спортсмен, чемпіон світу з кікбоксингу, що загинув у боях за Маріуполь. Максим ще на початку російсько-української війни вирішив стати на захист рідної України.

Хлопець захоплювався спортом, ні — він ним жив: бокс, кікбоксинг, регбі, футбол, кросфіт... не уявляв своє життя без бігу, навіть приїжджаючи додому з Маріуполя, бігав вулицями Третього Занасипу або зранку, або ввечері. Навчався у школі № 3, закінчив Кременчуцький національний університет імені Михайла Остроградського. Навіть диплом захищав у вишиванці. А з 2015 року спортивну кар'єру Максим змінив на військову. Він брав участь у жорстоких боях за с. Широкине, а коли це дозволяли обставини — поєднував службу зі спортом. Проходив службу в Окремому загоні спеціального призначення НГУ «Азов» (позивний — «Пістон»).

З 24 лютого 2022 року разом із побратимами боровив Маріуполь. Його завданням було стримувати просування російських окупантів. 5 березня 2022 року Максим очолив зведений підрозділ, який зумів ущент розбити ворожу БТТ і змусив рашистів ганебно тікати. Це при тому, що ворогів було вп'ятеро більше. Противник накривав українських захисників щільним артилерійським вогнем із суші та моря, але їм вдалося знищити щонайменше два танки, чотири бронетранспортери, дві самохідні артилерійські установки та близько роти піхоти.

Згодом Максим очолив групу «азовців», яка знищила командний пункт загарбників в одній із маріупольських п'ятиповерхівок. Під час «зачистки» Максим йшов попереду, надихаючи підлеглих своїм прикладом, особисто знищував рашистів вогнем та гранатами, а одного із них захопив у полон. Вороги виявилися спецпризначенцями путінської військової розвідки.

У бою двох «азовців» було тяжко поранено, і вони не могли пересуватись, проте Максим швидко надав їм першу медичну допомогу та організував евакуацію. Але 25 березня, коли хлопці вийшли на позицію, їх одразу почали крити з усього, що було. Підійшли ворожі кораблі, підключилась палубна артилерія з ракетами.

Максим загинув через розрив ворожої авіабомби під час штурму ворогом наших позицій.

По ритуалу «Азову» його кремували з усіма почестями. Максим Кагал отримав звання Героя України посмертно та орден «Золота зірка». «Мамусю, у мене все добре, не голодний та у шапці», — останнє, що він сказав своїй мамі...

Вул. Лейтенанта Покладова

(вул. Карла Маркса)

Андрій Покладов, на честь якого вулиця отримала нове ім'я, був командиром батареї 128-ї гірськопіхотної бригади. До цього він був аспірантом КрНУ (кафедра геодезії, землеустрою та кадастру), спільно з науковим керівником готував дисертацію на тему очищення води. Певний час він не з'являвся в університеті, а потім його колеги дізналися,

що Андрій в АТО.

Андрій загинув у боях під Дебальцевим, його 128-а бригада отримала серйозні втрати в боях. Під час відступу військові не могли забрати із собою тіла загиблих. Тому борець перебував на території, яку контролювали терористи. На Дебальцевському плацдармі в той час точилися запеклі бої, і лейтенант Покладов вважався безвісти зниклим. 19 лютого 2015 року дружині бійця зателефонував терорист і повідомив, що її чоловіка вбили, описав його особливі прикмети. Андрієві було 42 роки.

Нагороджений посмертно орденом Богдана Хмельницького III ступеня.

Вул. Полковника Гегечкори

(вул. 1905-го року)

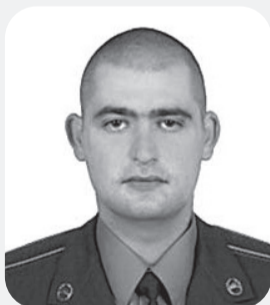
Полковника Олега Гегечкори називали одним із найдосвідченіших пілотів, адже за штурвалом він провів понад двадцять років. Загинув на початку повномасштабної війни на Київщині: 8 березня росіяни влучили у вертоліт з переносного ракетно-зенітного комплексу.

Олег Гегечкори отримав професію пілота у Кременчуцькому льотному коледжі. Він пройшов миротворчі місії у Ліверії та Сьєрра-Леоне. З 2014 року своїм вертольотом він вивіз тисячі поранених бійців та доставив тонни гуманітарної допомоги.

Працював у найгарячіших точках: у Дебальцевому сідали під обстрілами, і в Волновасі було «спекотно», витягли багато поранених з Іловайського котла. За всі ці бойові операції його нагородили орденом «За мужність» III ступеня.

У повномасштабній війні з росією командував вертолітною ескадриєю 11-ї окремої бригади армійської авіації Сухопутних військ ЗСУ. Після 24 лютого разом із побратимами льотчик по кілька разів на день виконував вильоти та знищував ворожу техніку.

Посмертно нагороджений званням Героя України та орденом «За мужність» II ступеня. Бойові ордени має і його син — лейтенант Едуард Гегечкори. Батько загиблого пілота також життя віддав військовій авіації й був стрільком-радистом на бомбардувальниках.

Вул. Майора Борищак

(вул. Цюрупі)

Кременчуцький військовий загинув у 2014 році під час виходу з Іловайського котла. Олексій обрав військову кар'єру: одразу після призову на строкову службу вступив до Харківського інституту танкових військ. З 2003 року був командиром роти снайперів у навчальному центрі «Десна», згодом служив на командних посадах у 93-й ОМБр.

Він був майором та заступником командира 1-го батальйону 93-ї окремої механізованої бригади, коли у 2014-му із підрозділом вирушив до Луганської області на кордон з росією. 28 липня повернувся на ротацию, а 19 серпня знову вирушив у зону бойових дій під Іловайськ. Востаннє виходив на зв'язок із рідними 29 серпня. Олексій загинув під час виходу з Іловайського котла «зеленим коридором» на дорозі в районі села Победа — майор Борищак лишився прикривати відхід підрозділу.

Його тимчасово поховали місцеві мешканці у братській могилі села Победа, згодом тіло було ексгумовано. Лише у лютому 2015 року ідентифікований серед похованих під Дніпропетровськом невідомих Героїв. 13 березня 2015-го з Олексієм попрощались у Кременчуці, перепохований на Свіштовському кладовищі.

Посмертно отримав звання підполковник. Посмертно нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня, «Іловайським Хрестом» та відзнакою «За вірність народу України» I ступеня Полтавської обласної ради.

Олексію було 36 років, у нього залишилась дружина та 10-річна донька. Навчався в школі № 31, закінчив Кременчуцький технікум залізничного транспорту. Займався гирьовим спортом, посадав призові місця.

Вул. Ігоря Сердюка

(до 2016 р. — вул. Жовтнева)

Кременчужанин, який у 2014 році загинув на Майдані під час Революції Гідності від кулі снайпера...

Того дня, 18 лютого, 44-річний Ігор Сердюк

стояв за 15 метрів від їжака, який зробила самооборона під час протистояння в урядовому кварталі. Він впав після пострілу снайпера. Ігор не був у протигазі, військовому одязі, він лише тримав прапор. Снайпер вирішив вистрелити саме у прапороносця.

Ще з початку 1990-х Ігор брав участь у національному русі. Почав їздити до Києва з перших днів Євромайдану, де пробув майже 2 місяці. За 7 років вбивцю загиблого на Майдані Ігоря Сердюка встановили, але не покарали.

Ігор Сердюк навчався у школі № 18, де тепер встановлено йому меморіальну дошку, далі пішов до СПТУ № 26. З 1988 по 1990 р. — служба в армії в Німецькій Демократичній Республіці, у військах зв'язку. Далі був підприємцем, займався організацією ремонтно-монтажних робіт.

Герой України, посмертно отримав орден «Золота Зірка» та медаль «За жертвність і любов до України».

Вул. Академіка Маслова

(вул. Радянська)

Володимир Маслов — засновник і перший ректор КрНУ, заслужений працівник освіти України, професор, академік Української академії наук національного прогресу, член-кореспондент Ака-

демії технологічної кібернетики України. Нагороджений золотою медаллю в номінації «Ректор XXI століття» Європейським комітетом громадських організацій ЮНЕСКО.

До 1941 року у Кременчуці існували педагогічний, вчительський і медичний інститути. Однак у післявоєнний період і до 70-х років у нашому місті не було жодного вищого навчального закладу. Щоправда, у 1960 році був заснований Кременчуцький загальнотехнічний факультет Полтавського інженерно-будівельного інституту. У 1969 році очолив його 36-річний молодий вчений Володимир Єлисейович Маслов. Далі факультет підпорядкували Харкову, а у 70-х роках це вже був Кременчуцький філіал Харківського політехнічного інституту — КФ ХПІ. Очолив цей заклад вищої освіти Володимир Маслов. Під його керівництвом у 1997 році філіал став самостійним інститутом, а в 2000 році університетом.

Почесний громадянин Кременчука, впродовж 20 років його обирали депутатом міськради.

Вул. Алітуська

(вул. Генерала Жадова)

Названа на честь литовського міста Алітус, міста-побратима Кременчука, що з перших днів повномасштабного вторгнення організувало збір великої кількості гуманітарної допомоги кременчужанам. А також

передало автівки для Кременчуцького батальйону територіальної оборони. Мера литовського міста Алітус Неріюса Цесюліса нагородили відзнакою «За заслуги перед містом» — він особисто переганяв до кордону автівки для наших бійців. А депутати міськради звернулись до Зеленського щодо нагородження Алітуса почесною відзнакою «Місто-рятівник».

Алітус — промисловий та культурний центр півдня Литви, розташований за 105 км від Вільнюса. Має близько 52 тис мешканців.

«Гурт «ТІК» у Кременчуці

«Запалювали», збирали донати та посилали москалів

У четвер, 19 жовтня, в Кременчуці у Миському палаці культури відбувся концерт гурту «ТІК». Артисти презентували альбом «18+». Перед виступом «Кременчуцький Телеграф» поспілкувався з лідером гурту Віктором Бронюком та запитав про творчу та благодійну діяльність

«Чому 18+?» – запитали ми у Віктора. Він розповів, що це зовсім не через те, що одна з найпопулярніших наразі пісень «Кацапи» містить нецензурні слова. «18+» – це про «повноліття» гурту.

Цього року «ТІК» святкує своє 18-річчя. За цей час склад гурту змінювався декілька разів, але завжди музиканти по-справжньому «запалювали» на сцені та робили це щиро, з любов'ю до справи, якою займаються, та великою повагою до шанувальників.

На ювілейний концерт вони підготували свої найкращі пісні, а також презентували нові композиції. Серед найпопулярніших, які дуже «заходять» шанувальникам, – «Вчителька», «Олені», «Света», «Альона» та інші.

Віктор Бронюк розповів, що в нього немає «улюблених» пісень. Він є автором усіх композицій, які виконує гурт, тому до кожної ставиться, як до дитини. Але є пісні, які особливо до душі. Це ліричні композиції, а також пісні «Я люблю Україну» та «Журавлі». Про останню Віктор каже як про глибоко емоційну.

– Коли я співаю «Журавлі» та бачу в залі жінок з дітьми, на очах яких з'являються сльози, я розумію, що вони втратили найріднішого – чоловіка, батька. Це дуже важко бачити. Кожне виконання цієї пісні я присвячую нашим героям, які віддали своє життя заради нашого. Також ця пісня – це ще одне нагадування про те, що війна не десь там, вона тут і стосується кожного, – сказав Віктор.

Він також розповів про те, як змінилася його творчість після повномасштабного вторгнення РФ.

– Війна почалася в 2014 році. З того часу ми, як і багато інших українців, стали по-іншому ставитися до життя, багато розуміти, цінувати спокій, мир. А після лютого 2022 року ми всі в одну мить подорослішали, стали цінувати життя! За цей час я встиг побути солдатом – рік та два місяці був у складі Збройних сил. Зараз я солдат запасу, а кілька учасників гурту досі є військовослужбовцями. Ми багато спілкуємося з військовими, даємо концерти для них і стараємося допомагати всім, чим можемо, – розповів Віктор.

Зазначимо, що «ТІК» давно займається благодійністю. Віктор Бронюк є очільником благодійного фонду «Подільська громада», в якому є багато різних напрямів, програм. Одна з найпопулярніших – стипендіальна програма підтримує талановитих дітей, тобто фонд або придбає музичні інструменти для дітей, або оплачує навчання у музичній школі.

Більше фото та відео з концерту тут

– Також ми допомагаємо військовим. Купуємо автівки, квадрокоптери, різні засоби комунікації, спецприлади та інше – все, що потрібно хлопцям. На кожному концерті ми збираємо донати, розігруємо лоти та всі кошти віддаємо на ЗСУ. На сьогоднішньому концерті ми також проведемо аукціон, – зазначив артист.

Крім того, він розповів, що найдорожчими для гурту й для нього особисто є шеврони, які дарують військові. Декілька разів музикантам дарували гільзи від снарядів – їх потім також розігрують на благодійних аукціонах.

Як і всі українці, Віктор Бронюк мріє про мир, і своєю роботою та донатами наближає його. А працює «ТІК» багато. Графік роботи 24/7 залишається незмінним.

– Було таке, що за місяць ми відіграли 26 концертів. Це дуже багато, але це дає можливість зібрати ще більше грошей на ЗСУ, – підкреслив соліст гурту.

На питання з ким із музикантів він хотів би заспівати дуетом, відповів, що з кимось із молоді: «Зараз дуже багато молодих талановитих виконавців. Якщо хтось зробить цікаву пропозицію, я з радістю заспіваю разом».

Наостанок Віктор побажав усім скорішої Перемоги та запросив на концерт.

У залі був аншлаг. Шанувальники зустрічали артиста оплесками. Кожну пісню супроводжували танці, овації та вигуки «Браво».

«ТІК» по-справжньому «запалював» – дві години пролетіли непомітно.

На благодійному аукціоні музиканти розіграли бейджі артистів, футболки з написом «ТІК», гітару та прапор з автографами кожного учасника гурту.

Завершився концерт виконанням пісні «Кацапи», яку разом із музикантами заспівали всі присутні в залі, ще раз нагадавши москалям, куди їм треба йти з нашої рідної країни.

«ТІК» – аббревіатура Тверезість і Культура

Мирослава УКРАЇНСЬКА

Боксер Сергій Радченко планує стати чемпіоном світу титулу WBC

Кременчуцький боксер Сергій Радченко провів пресконференцію з приводу завоювання титулу WBC Ukraine та вакантних поясів чемпіона України

На початку конференції боксер подякував воїнам, завдяки яким вдалося провести бій. Сам Сергій Радченко називає титул WBC історичним, адже в Україні його розігрували вперше. Суперником кременчужанина став киянин Дмитро Сергута. Його Сергій Радченко охарактеризував як серйозного хлопця – столичний спортсмен закінчував свої перемоги достроковими нокаутами.

За титул WBC Ukraine кременчуцький спортсмен переміг Дмитра Сергуту технічним нокаутом у 8 раунді. Результатом Сергій задоволений – він планував закінчити бій нокаутом, що і зробив. Отриманий пояс дає боксеру можливість потрапити у світовий рейтинг WBC. Надалі кременчужанин зможе змагатися за звання всесвітнього чемпіона WBC. Першість у рейтингу – головна мета боксера.

Після перемоги Сергій Радченко планує відпочити, адже під час останнього бою він отримав травми.

Кубок пам'яті полеглого Героя Олександра Кушніра

У Недогарках Кременчуцького району відбувся турнір із мініфутболу, присвячений пам'яті Олександра Кушніра. 21-річний захисник загинув у Донецькій області, захищаючи Україну від російських окупантів

Один із організаторів турніру, Олександр Шаповал, розповів «Телеграфу», що участь у пам'ятному турнірі взяли три команди під назвою «Друзі Саші». Команди розрізнялися за кольорами – команди «Жовтих», «Помаранчевих» та «Зелених». Наприкінці матчу всі кубки капітани команд віддали мамі Олександра.

– У мирному житті наш Саша любив футбол, був гравцем футбольної команди «Штурм» Недогарки. Пам'ятний матч організували на футбольному полі Недогарківської гімназії. Наприкінці напруженого поєдинку перевагу здобула команда «Жовтих», друге місце посіли гравці – «Зелених», третє – «Помаранчевих». На турнірі також були присутні мама Олександра та брат Сергій, який грав у команді переможців. Дякуємо всім, хто долучився до організації та проведення турніру. Дякуємо активним уболівальникам. Завдяки грі були зібрані кошти, які будуть передані на потреби ЗСУ. Саша назавжди у нашому серці... Вічна пам'ять! Герої не вмирають... – сказав Олександр.

Пройшов навчання у Британії та у складі бригади «Буревій» боронив незалежність України

6 жовтня у селі Недогарки попрощалися з 21-річним молодшим сержантом Олександром Кушніром. Олександр Кушнір народився 4 лютого 2002 року у с. Недогарки Кременчуцького району. У 2008 році пішов до першого класу Недогарківської загальноосвітньої школи I–III ступенів. Після закінчення 9 класу у 2017 році вступив до Хорольського агропромислового фахового коледжу Полтавської державної аграрної академії, де набув спеціальності технік-механік.

Олександр був товаришким, завжди був готовий прийти на допомогу. Він запам'ятався щирою посмішкою, доброю вдачею, любив футбол, був гравцем футбольної команди «Штурм».

29 листопада 2021 року Олександр був призваний на військову службу у військову частину № 3027 Першої Президентської бригади спеціального призначення у Вишгороді. Під час повномасштабного вторгнення Росії Олександр у складі бригади став на захист України.

Як один із найкращих військовослужбовців у 2023 році був направлений на навчання до Великої Британії. Після повернення продовжив службу у складі 1-ї роти оперативного призначення бригади «Буревій» на Донеччині. Загинув Олександр під час виконання бойового завдання 2 жовтня 2023 року поблизу селища Ямпіль Донецької області.

Шахово-шашковий «Каїссі» – чверть століття

Нещодавно шахово-шашковому клубу «Каїсса» виповнилося 25 років. З приводу ювілею у Кременчуці організували шаховий турнір серед жінок.

Про те, як працює найстаріший шахово-шашковий клуб на Полтавщині та як розвиваються ці види спорту в області, розповів «Кременчуцькому Телеграфу» його директор Володимир Груздев

За словами директора, клуб заснували в жовтні 1998 року. Тоді у «Каїссі» першу партію розіграли колишній віцемер Кременчука Віктор Єгоров та експедитор газети «Програма плюс». Першим директором клубу був Юрій Ямпольський.

– У чому сила клубу – звісно, в його тренерах, починаючи з легендарної Лариси Соболевої, восьмикратною чемпіонки області, 4-кратною чемпіонки міста, в єдиній кандидатці в майстри спорту з шахів серед жінок, що передчасно пішла на 75 році з життя рік тому. Вона заклала переможний фундамент у своїх студентах, які стали чемпіонами області серед дітей у різних вікових категоріях.

Як зазначив Володимир Груздев, пріоритет клубу – це діти та його девіз: «Розвиток, Інтелект та Майстерність».

У свої часи студенті тренера Олександра Мальцева стали чемпіонами першості області

у Горішніх Плавнях. Сьогодні вже його учень Артем Титянюк, третій призер останньої першості міста та єдиний кременчуцький шахіст за останні 10 років, який виконав норму кандидата в майстри спорту з шахів, тренує молодих спортсменів. Приклад для учнів подає і головний тренер клубу, кандидат у майстри спорту Тарас Дацюк, який став чемпіоном області торік у швидких шахах.

Честь клубу свого часу захищали багато відомих шахістів, серед них багаторазовий чемпіон області та міста, майстер спорту Володимир Грохотов, майстер спорту Сергій Шабала, який виконав норму майстра спорту саме у «Каїссі», та кандидат у майстри спорту Володимир Соболев.

Шахову кар'єру в «Каїссі» починав один із найсильніших на сьогодні шахістів Кременчука, неодноразовий чемпіон міста, кандидат у майстри спорту Віктор Аміров.

– Вірою і правдою служить сьогодні шахам головний суддя клубу, чемпіон міста, кандидат у майстри спорту Степан Грициняк. А найчастіше серед шахістів «Каїсси»

перемагали у чемпіонатах міста кандидати у майстри спорту Михайло Знайденко – двічі, Юрій Ямпольський – чотири рази та шість разів – Віктор Гончаров, – зазначив Володимир Груздев.

Серед шахісток-жінок найбільше перемог у першостях міста у Лариси Ярової (три перших місця) та у Марії Винокурової (два перших місця).

У шашках чотири перемоги у Володимира Мількіна – єдиного кандидата у майстри спорту серед чоловіків, неодноразового призера обласних першостей. У жінок найбільше число перемог у Ольги Котлік.

– З приходом нового керівника до Департаменту спорту та молоді Кременчука помітно зросла його комунікація з клубом. Практично вдалося розв'язати питання про присвоєння другим шахових розрядів, які раніше

федерація шахів Кременчука присвоювала у фейсбуці. Тепер на черзі перші розряди, які обласні структури надають чомусь через інтернет, – сказав директор «Каїсси».

Володимир Груздев розповів, що на сьогодні ситуація з розвитком шахів та шашок як професійних видів спорту у Полтавській області складна.

– Через обмеженість місцевих ресурсів, що виділяють на спорт, найкраще, що сьогодні можна зробити без інвесторів, то це лише підтримувати їхнє існування, – заявив директор клубу.

Володимир Груздев додав, що за 25 років існування «Каїсси» у Кременчуці пробували використовувати різні схеми розвитку цих видів спорту: дитячі клуби, громадські організації, дитячо-юнацькі спортивні школи, які, на його думку, повною мірою себе не виправдали.

– Отже, треба шукати нові форми, такі, як, наприклад, госпрозрахунковий шаховий клуб, – сказав очільник «Каїсси»

У шахово-шашковому клубі «Каїсса» проводять щоденні тренування юних шахістів два тренери о 10.00 і 16.00, окрім неділі. А перед вечірнім тренуванням позмагаться між собою приходять дорослі спортсмени.

ПРОГНОЗ ПОГОДИ В КРЕМЕНЧУЦІ

Четвер, 26 жовтня		П'ятниця, 27 жовтня		Субота, 28 жовтня		Неділя, 29 жовтня	
MIN	MAX	MIN	MAX	MIN	MAX	MIN	MAX
+13	+16	+13	+17	+12	+16	+10	+14
хмарно, дощ		хмарно, дощ		хмарно, дощ		мінлива хмарність	

Астропрогноз на
30 жовтня – 5 листопада

ОВЕН

Цікавий період з погляду фінансів і роботи. Якщо з'явиться несподівана можливість у професійній сфері, слід захопитися за неї. У сфері почуттів доведеться ухвалювати важливе рішення.

ТЕЛЕЦЬ

Ви знову знайдете хорошу форму і надолужите втрачене в роботі. Встановляться хороші відносини з близькими в сім'ї. Сприятливими будуть відносини з дітьми.

БЛИЗНЮКИ

Ваші дії щодо кар'єрного зростання будуть ефективними. Хороший момент для нових контактів і знайомств. Загостряться інтуїція. Відносини з близькими вийдуть на перше місце.

РАК

У вас будуть непогані відносини з партнерами. Чекає сюрприз у царині почуттів. До кінця тижня вирішаться ваші фінансові проблеми. Здоров'я не завдасть турбот.

ЛЕВ

Вам зроблять цікаву пропозицію, але ви довго вагаєтесь перед ухваленням правильного рішення. Середина тижня особливо сприятлива для ваших справ. Можлива несподівана зустріч.

ДІВА

Сміливо беріться за реалізацію складних завдань, як на роботі, так і в особистому житті. Але добре подумайте, перш ніж діяти.

ТЕРЕЗИ

Ви повні ентузіазму і доброї волі, щоб активізувати свої зусилля. Загострюється ваша інтуїція. Все навкруги наповнене пристрастю. Сім'я завжди підтримає вас.

СКОРПІОН

У вас немає відчуття реальності, ви витаєте у хмарах, і це дратує ваших близьких. Ваша інтуїція допоможе уникнути фінансової пастки. Як нагороду отримаєте те, про що довго мріяли.

СТРИЛЕЦЬ

Нові зустрічі, контакти підтримають ваше професійне просування. Зміцніть ваші ділові відносини. Ваші любовні і дружні стосунки будуть інтенсивними.

КОЗЕРІГ

Зберігайте спокій, попри агресивну поведінку колег. Ви зустрінете людей, які допоможуть вам в майбутньому. У сім'ї жодних проблем не виникне.

ВОДОЛІЙ

Виникнуть нові можливості на роботі, і ви ними скористаєтесь. Ваші дії будуть сприятливими для поліпшення матеріальної сфери життя. Сімейне життя піддається випробуванням.

РИБИ

Соціальне життя буде дуже багатим, також і в професійній сфері. Виникне невеликий пролом у вашому бюджеті. Знайдете рецепт для отримання гарного настрою.

ЦІКАВИЙ ФОТОФАКТ

Знов — як новенькі

Крокодила Гену та Чебурашку, розташованих на набережній Дніпра поблизу річкового вокзалу, відремонтували. Роботи виконала кондитерська компанія Лукас.

Казкові герої, які нещодавно, фактично «розвалювалися», знов виглядають як новенькі.

Тим часом, думки кременчужан про Гену та Чебурашку на набережній різняться: частина людей вважає, що їх треба демонтувати.

РЕЦЕП ТИЖНЯ

Пиріг із грушею
і сиром дор блю

Він так полюбився всім, що став дуже популярний

Складові:

Начинка:

- стиглі груші – 4-5 шт
  - сир дор блю – 100-150 гр
- Пісочне тісто:
- вершкове масло – 130 гр
  - борошно – 200 гр
  - яйця – 1 шт
  - сіль

Холодне масло перетираємо в крихту з борошном і сіллю, додаємо 1 яйце і швидко збираємо тісто в кулю. Загортаємо тісто в плівку і прибираємо в холодильник хвилин на 10.

Духовку розігріваємо до 200 °С. Груші миємо, прибираємо кісточку і нарізаємо на тонкі пластинки. Готове тісто розподіляємо в формі, робимо низькі бортики.

Викладаємо груші в площині пирога, акуратно зсуваючи пластинки груші. Утворені порожнини і просто хаотично розкладаємо сир дор блю. Відправляємо в духовку на 20-30 хвилин.

Смачного!

ЧИ ЗНАЄТЕ ВИ, ЩО...

...усьому в світі наука дала свою назву. Наприклад, звичний і обов'язковий для кожної людини пупок вчені називають Умбілікус.

...в Англії в 17-му столітті синоптиків за помилковий прогноз погоди страчували.

...порятунок на воді в Китаї є незаконним, оскільки своїми діями ви втручаєтесь в долю людини, що потопав.

...британський закон від 1845 року пропонує застосування смертної кари для людей, які вчинили спробу самогубства.

...у пиві не так багато калорій, як нас лякають дієтологи. Наприклад, у молоці або в яблучному соку їх набагато більше, але ми ніколи не чули про це.

КНИГИ

Казки, сходинки і
детектив

Діти, мабуть, найкращі читачі, бо коли, як не в дитинстві, майже кожна книга здається цікавою та захопливою. А якщо вона ще і яскрава, з гарною поліграфією, то «сама так і проситься до рук». Ось саме такі книги для дітей від Українського інституту книги й отримала одна з бібліотек нашого міста, а точніше бібліотека-філія №1 КМГБ, що на проспекті Лесі Українки, 13

Ольга Голубева
«Безкінечні казки»

Чи буває так, що вам не подобається закінчення якоїсь цікавої історії? Письменниця Ольга Голубева усуває цю прикрість. Її «Безкінечні казки» мають початок і кілька кінцівок. Ви можете вибрати фінал на свій смак.

Смішні та трішечки провокативні історії про те, як лев навідається в село, що допоможе злову чарівникові перетворитися на доброго, хто такий Коля Каструлькін, як відучити собаку теревенити по телефону, що робити, коли на твій город зазіхає нащадок королівського роду...

Марина Смагіна «54 Сходинки»

Юля і Тася не шукають пригод — пригод самі їх знаходять. То подружки кинуться полювати на шкільну примакуру, то проведуть операцію з порятунку яблунки у дворі, а то і подорож здійснять на повітряній кулі. І те, що все не завжди йде за планом, їх не засмучує, ба, навпаки — дівчатам наймиліша у пригодах несподіваність. Чого тільки не зазнають вони за рік, випробувавши свою дружбу на міцність. І як подарунок за випробування з'явиться у них друг. А почалося все одного весняного дня, коли у річку упав термос із чаєм.

Діана Мельникова «Розбишацький детектив. Справа брата-незнайомця»

Коли працюють «розбишацькі детективи», підозри не уникне ніхто — ані приятель, ані його батьки й учителі, ані навіть молодий слідчий, який спершу видавався таким милим.

На Лесю Дикю і Сергія Василевського чекає нова справа — дуже складна і страшенно кримінальна. Вони мають встановити, чи брат їхнього приятеля, який у дитинстві зник у горах Грузії, а тепер раптово знайшовся, — справді його брат, а чи це аферист, який втерся в довіру до чужої сім'ї, аби її пограбувати?

Руслана ГОРГОЛА

ПРИТЧІ

Кульбабки

Один чоловік дуже пишався своєю прекрасною зеленою галявиною. Одного разу він побачив, що серед трави зацвіли кульбабки.

Чоловік не сів ці кульбаби і тому сприйняв їх за бур'ян. Він одразу вирвав їх руками. Через деякий час кульбаби знову з'явилися.

І як тільки чоловік не намагався позбутися їх, але кульбабки продовжували з'являтися на галявині та бурливо рости.

Нарешті він написав листа відомому агроному. Докладно перерахував усі використані методи, застосовані для боротьби з кульбабами. А лист закінчив питанням:

«Я випробував усі методи. Порадьте, може є ще якийсь метод, якого я не знаю?»

Недовзі він отримав відповідь:

«Так, є такий метод, який ви ще не випробували: пропоную вам полюбити їх».

Половина життя

Один філософ плів на кораблі. Йому хотілося з кимось поговорити. Він познайомився з матросом та запитав у нього:

— Що ти знаєш про філософію?

— Та нічого, — відповів моряк.

— Як таке може бути? Ти ж втратив половину життя, — посміхаючись, сказав філософ.

Незабаром почалася сильна буря. Корабель скрипів та погрожував розсіпатися на шматки.

— Що з тобою? — запитав моряк у філософа. — Не переживай, берег уже зовсім близько. Навіть якщо з кораблем щось трапиться, ми зможемо дістатися уплав.

— Легко тобі про це говорити. Я зовсім не вмю плавати! — відповів той.

— Як так? Нещодавно ти мені сказав, що я втратив половину життя, не знаючи філософії. Але ти, не вмюючи плавати, ризикуєш втратити все життя — посміхаючись, сказав моряк.